

Een Weerzien.

o-zoo-bekende platen en gravures aan den muur. Hoe veilig-gelukkig was ze nu hier, gelukkiger zelfs dan bij tante van Bosch en Emma...

Zoo gingen de weken, en leefde zij voort 't stille leven van vroeger, terwijl in haar groeiden hoog-op de hoop en 't verlangen. Met vreugde zag ze den winter komen, met belofte van sneeuw en ijs. Ze hield van schaatsenrijden, omdat de fysieke inspanning, 't krachtig bewegen van 't lichaam tegen den wind, haar een prettig-forsch gevoel van kracht, van kunnen gaf. Ze voelde zich dan niet meer zoo'n zwak, droomerig meisje, maar alle lust tot mijmerij, tot alleenig-peinzen werd dan weggeslagen door de lustige stevigheid van haar bewegingen, door 't roeiende snijden van haar lichaam in den kouden wind...

De ijsbaan van de club lag een weinig in de diepte en vóór er op te gaan, bleven de schaatsenrijders even staan om te overzien 't vroolijk gekrioel aan hun voeten. Ook zij, dien middag, en ze zag 't drukke, prettige leven al in vollen gang, want ze was wat laat gekomen. Ver naar achteren, bij de spoorbaan hing een zware bank van wolken, die zich langzaam schenen op te stapelen, grauw en dik, alsof ze sneeuw met zich voerden. De zon spreidde, vóór 't wegzinken achter den spoordijk, een gelig licht om zich, dat uitvloeiend zich mengde met 't grijzig-blauwe boven en 't dreigend-grauwe in de verte. Een vreemd, valsch geschitter, mat en krachteloos, glans-tintte op 't ijs. De gansche baan was bedekt met wit schilfer van 't snijden der scherpe schaatsen, als een donzig sneeuwveld, met, in 't midden, staal-blauwzwarte plekken, waar niet gereden was... Aan beide kanten der baan was 't vroolijk-druk. Schaatsenrijders kwamen aan met breede, fiere streken en wendden zich plotseling om, de schaatsen diep in 't ijs drukkend met snerpend-gerekt geluid. 't Was daar een doorenkrioelen van menschen, die elkaar begroetten, complimenteerden en luchtige woordjes zeiden over 't weer en 't ijs, zich buigend-wiegelend op de schaatsen.

Ze bleef even staan kijken, en toen de muziek eensklaps te spelen begon, en de

tonen opzwellen, zonnig-vroolijk, opwekkend-vibreerend, als een schitterende fontein van geluid, voelde zij in zich komen een levenslust, een verlangen om met opgeheven hoofd en een lach op de lippen te marcheeren op den maatgang der muziek... Toen meende ze opeens, dat ze Henri Heerlen met een vriend de houten consumptie-tent zag binnengaan. Kon hij 't geweest zijn? Ze trilde van aandoening en langzaam liep ze voort naar de ijsbaan beneden, de oogen strak gericht op den ingang van de tent... Ze durfde die zelve niet binnengaan; ze weifelde, vreezend dat de blijde hoop, die ze voelde wolken in zich, zou weggedreven worden door de werkelijkheid en daarom ging ze zitten op een bank om haar schaatsen aan te binden... Ze reed een eindje met een vriendin, spiedend om zich of ze hem ook zien zou. En plotseling stond hij vóór haar, midden-in een clubje kennissen. Hij was opgewonden, praatte luid en druk, en kwam met een zwaai naar haar toe. 't Baantjerijden begon hen te vervelen. Ze wilden een tochtje maken. Of ze lust had mee te gaan? Ze zei van ja, en spoedig waren ze met hun zessen op de ijsvlakte, en reden ze voort, achter elkaar, tegen den wind in, met forsche, krachtige slagen. Zoo kwamen ze in een dorpje in de buurt, waar ze neervielen, moe van 't dolle rijden, in de gelagkamer van een herberg. Henri sprak heel weinig tegen haar. Hij plaagde de andere meisjes, zei allerlei dwaze dingen, zoodat ze gedurig proestten van 't lachen om dien grappigen jongen. Marie lachte mee, gedwongen, met gemaakte vroolijkheid, want 't gelukkig levensblij gevoel van zoeven was verdwenen. Ze voelde de melancholie opkomen bij haar, 't leed om de désillusie van 't eerste weerzien. Ze had 't zich zoo anders gedacht, niet gerekend op die luidruchtige scherts, op die dolle grappenmakerij... In haar eenzaam denken was 't weerzien stil en vredig geweest, een kalme begroeting tusschen hen beiden. Maar ze lachte nu mee, en zei ook vroolijke woorden om toch niet stil te schijnen voor de anderen. Bij 't terugrijden hadden ze den wind in den rug... Marie reed naast Henri, en ze bleven achter, langzamer rijdend dan de anderen, die snel voortzweefden voor hen